1e Jaargang, nummer 16, 25 september 2024

REFO TIJD

Blad van het Instituut voor Calvinistische Studiën i.s.m. de Nederduits Gereformeerde Kerk (1571) - De moederkerk van Nederland sinds 1579. ‘Geen kerk zal over een andere kerk heersen, geen taakuitvoerder over de andere taakuitvoerder.’ (Kerkorde Emden, 1571)

In dit nummer : De drie lagen van exegese in de dogmatiek van C. Steenblok, en Reformatie en Institutie III

DE DRIE LAGEN VAN EXEGESE IN DE DOGMATIEK VAN C. STEENBLOK

We moeten dit hele ding uitzitten, wachten totdat het beest slaapt. Blijkbaar is het nodig dat het pad hier doorheen gaat, want alleen door inwikkeling is er ontwikkeling, oftewel de druk van buitenaf is nodig om ons van binnen te kunnen ontwikkelen en diep van binnen het geestelijke koninkrijk te vinden. Blijkbaar is het allemaal nodig om tot de schepping te komen, want die is er nog niet geweest, stelt de nieuwe bijbel, het boek des levens. Het zijn de nachtmerries van de feutus, en het kost heel wat om daadwerkelijk geboren te worden. Daar is heel wat voor nodig. De mens denkt er te simpel over. Ook stelt de nieuwe bijbel dat de mens grotendeels niet bestaat, ook als een tegemoetkoming aan de de stelling van Barth dat de mens niet aan het bestaan van God hoeft te twijfelen, maar wel aan het bestaan van de mens. Grotendeels is het illusie. Het gaat om de vonk van binnen, en het diepe geestelijke koninkrijk van binnen, en de rest zal wegvallen.

Paulus had gesproken dat de mens hier op aarde in een doodstaat is, en Jezus zei van de dood dat het een slaap is, en dan hebben we dus te maken met dromen en nachtmerries die door elkaar heenlopen.

We moeten dit hele ding dus uitzitten totdat het volbracht is, deze pin of doorn door het vlees. Het zijn de noodzakelijke barensweeën. Er is hierin dus een noodzakelijke strijd om het oude af te doen. De slang moet zich vervellen. Dit is dus ook een noodzakelijke strijd tegen de Laodiceaanse riooltheologie die de mens in de greep houdt. Het is een wurgslang die velen meesleept.

Was het de bedoeling dat de vocabulaire in de kerk na de reformatie zo gruwelijk eng werd gehouden ? Steenblok stelt in zijn dogmatiek dat je dingen kunt bespreken in enge zin en ruime zin. Hij noemt hierin drie dimensies : eng, ruimer en ruimst. Na zijn herstel van de basissen van de zondologie werd deze verder uitgewerkt in de dogmatiek van de latere Nederduits gereformeerde kerk, en werd ook de demonologie hersteld. Daarin komen deze drie dimensies ook terug, en is het een dialectisch werk. Er is dus een hogere en een lagere Jezus, een hoger en een lager kruis, enzovoorts. Dat komt omdat er nu eenmaal een groot verschil is tussen de gedeformeerde, Laodiceaanse kerk en de gereformeerde kerk die zowel regressief als progressief is. De Laodiceaanse kerk is de dode kerk.

De sloten zijn multi-dimensionaal, en daarom is er ook een multi-dimensionale strijd, oftewel geestelijke strijd. Als predikers moeten wij u zowel over de weg die ten leven leidt vertellen als over de weg die ten dode leidt. Kies dan heden die u dienen zult. Als er staat ‘wie gelooft en zich laat dopen zal behouden worden,’ in de oude bijbel, dan is dat niet letterlijk, alsof een letterlijke waterdoop een mens zou redden. Neen. Dan gaat het om het afsterven aan het oude ik. Zo moet er een goede uitleg zijn van de oude beelden, opdat de mens niet in het materialisme ten onder gaat.

REFORMATIE EN INSTITUTIE III

Een gereformeerde oudtante die in dezelfde plaats woonde als waar ik opgroeide vroeg zich af waarom er zoveel gruwelijke dingen in de bijbel staan. Haar broertje woonde ook bij haar in, en die zei dat er voor hem geen vergeving was. Ook hij was gereformeerd. Je probeert ze als kind zo goed mogelijk te helpen, en als je dan zelf ouder wordt en de bijbel leest, niet meer de kinderbijbel, dan zie je inderdaad de vele gruwelen in de bijbel. Wat moet je bijvoorbeeld met een Jefta die zijn eigen dochter aan God offerde ? Abraham moest zijn eigen zoon offeren, en dit werd op het laatste moment tegengehouden. Hij was al bezig met de voorbereidingen. Het was te gruwelijk. Ik zei dan altijd tegen mijn oudtante : ‘Dat doen de mensen, niet God.’ We kunnen het alleen nemen als gelijkenissen. Alle menselijke, vleselijke soorten van offeren wijzen als een schaduw op het geestelijke offeren, zoals we ons moeten opofferen aan de voeten van de Heere, zoals Maria eens deed, en dan moeten we alles afleggen en aan de Heere teruggeven en niets achterhouden.

We lezen in de geschiedenis over gruwelijke mensenoffers, de offermaagden bij de Inca’s, en de

Azteken konden er ook wat van met hun offerjongens. Er is een heel groot verschil tussen het zondig, menselijk offeren van de mens die het geestelijke niet kent en die langs materialistische wegen tot God probeert te komen, en het geestelijke offeren op de langere weg, meer als een opdragen. We moeten het vlees kruisigen, elke dag. Als we elke dag de wapenrusting aandoen voor de geestelijke oorlog, dan moeten we ook telkens onze oude mens, ons ego, afleggen, opofferen. We moeten daarvoor het water in, als een morgenbad. Het is het zaadje wat onder de grond moet. In de oude bijbel staat in Daniël 7 dat het vierde beest zou komen om tijden en wetten te veranderen, en het zou de heiligen te gronde richten voor een tijd, tijden en een halve tijd, als iets chronisch dus. In Daniël 11 wordt er gesproken over de ontheiliging van het heiligdom, en de staking van het dagelijkse offer. Daaraan is de Laodiceaanse kerk te herkennen, dat er geen zelfoffer is. Men is ingedut in oorlog en offer. Wij moeten ons vrijwillig onder de voet des Heeren plaatsen, elke dag weer, opdat de voet des Heeren de oude mens zal verbrijzelen, de druiven te vertreden.

De ontheiliging is overal om ons heen. Eerst zou de mens der wetteloosheid verschijnen, de leugen, de verandering van tijden en wetten. Het is overal doorgedrongen. Ze hebben gerommeld met bijbel en kerk, en daarom moeten we terug.

Als in Daniël 7 het vierde beest is gekomen wat alles opvrat en alles zou vermorzelen, dan mogen we denken aan de Laodiceaanse kerk die letterlijke dierenoffers brengt, en ook hun kinderen offeren aan de wereldse systemen die hen langzaam doodmartelen met hun drugs en gedwongen implantaten. Dat is het verschrikkelijke vierde beest waar het boek Daniël over spreekt, de voorloper van het boek Openbaring. Toen Daniël deze visioenen kreeg was hij er ziek van. Maar dan staat er in vers 9 en 10 : ‘Terwijl ik bleef toekijken, werden tronen opgesteld, en een Oude van dagen zette Zich neder. De vierschaar zette zich neder en de boeken werden geopend.’

Weer zien we hier een heenwijzing naar de komst van de nieuwe bijbel, zoals ook het boek Openbaring daar op wijst. De Oude van dagen moet komen, wat betekent dat de mens los moet komen van het verdervelijke modernisme, en terug moet gaan naar de grondvesten van de natuur, van de hogere natuur, naar de goede fundamenten van de oorspronkelijke kerk, reformatie en institutie, naar de grondteksten dus, naar de oerhiëroglyphen. Alles was al in de grotten opgetekent, op de muren. Dan staat er verder in Daniël 7 dat het vierde beest werd afgeslacht en zijn heerschappij verloor. Een zoon kwam tot de Oude van dagen, tot de oermoeder dus, als een geboorte, en die kreeg heerschappij over het vlees. Het is onze oude natuur die moet sterven, het vierde beest, opdat wij wedergeboren worden in de oude inzettingen. De val van het vierde beest is de val van ons eigen vlees.
